

DOCTRINA PREDESTINĂRII

PARTEA A II- A

De Drd. R. Baruch

בס"ד

În a doua parte a acestui articol vom continua în examinarea noastră a capitolului 9 din Romani. În versetele 24-26, verbul grecesc "καλέω" apare de trei ori. Chiar dacă acest cuvânt apare în diferite condiții gramaticale în fiecare dintre aceste versete, ideea generală are legătură cu chemarea lui Dumnezeu. Așa cum am arătat deja, acest verb poate avea semnificația de a chema în sensul de a invita, sau a chema în sensul de a numi. Cu alte cuvinte, în prima instanță există un aspect intrinsec a unui răspuns dorit din partea celui care este chemat sau invitat, cu toate acestea, în a doua utilizare, există o proclamație care nu este dependentă de răspunsul din partea celui care este numit.

În versetul 24, subiectul este stabilit în versetul anterior. Acolo, contextul este al celor cărora HaShem va face cunoscut bogățiile Slavei Sale. Așa cum și versetul afirmă, acestea sunt vasele milei. Există o diferență gramaticală importantă între versetul 22 și versetul 23. În versetul 22, cuvântul "κατατίζω" apare ca și un participiu pasiv perfect. Așa cum am învățat, aspectul perfect are legătură cu ceva care a fost stabilit în trecut și continuă în prezent și dincolo; în timp ce diateza pasivă are legătură cu o acțiune exterioară care pricinuieste această condiție. Intenția acestei construcții este de a arăta că vasele mâniei au fost demonstrate de-a lungul timpului ca să fie potrivite pentru mânia lui HaShem în timp ce El a îndurat neascultarea, și prin neascultarea lor au fost făcuți obiectele mâniei Sale. Așadar, neascultarea lor este cea care i-a făcut să fie obiectivul mâniei Lui.

Dacă cine interpretează versetul ca semnificând că Dumnezeu Însuși i-a făcut obiectul mâniei sale (poziția teologiei reformate), atunci ideea că HaShem a îndurat neascultarea lor își pierde mult din semnificație. HaShem ar deveni un fel de sadomasochist care a creat anumite persoane și apoi și-a ținut mila Sa de la ei, astfel făcându-L să îndure multă suferință din partea comportamentului lor pe care ei nu au fost capabili să-l oprească, tocmai datorită lipsei milei Sale. Dacă HaShem și-a ținut de la ei mila Sa pentru ca la final să-i poată judeca, astfel manifestându-și gloria prin mânia Sa, oare atunci, acest lucru ar însemna că până la un punct HaShem este un partener al păcatului, Doamne ferești? În loc de a înțelege că intenția corectă a versetului 21 este așa cum versetul afirmă, HaShem folosește câțiva dintre oameni pentru onoare și alții pentru dezonoare. Cu alte cuvinte, este o înțelegere incorectă a acestui verset, a susține că HaShem și-a ținut mila de la câțiva, în loc de a realiza că cei care nu au primit mila, au devenit în mod natural obiectele judecății Sale și administrarea neprihănită a judecății lui Dumnezeu dezvăluie neprihănirea Sa.

Versetul 24 afirmă:

„Astfel, el ne-a chemat nu numai dintre iudei, ci și dintre neamuri.” - Romani 9:24

Modul în care ne ocupăm de acest verset este critic în a ajunge la o înțelegere corectă a Doctrinei predestinării. Teologia reformată, pentru a-și menține doctrinele sale principale, trebuie să înțeleagă acest verset ca să implice că HaShem a chemat atât o porțiune dintre evrei cât și dintre neamuri la mântuire într-un mod în care ei nu sunt în stare să respingă această chemare. Chiar dacă numeroase Scripturi ar putea fi oferite ca să contesteze această interpretare, haideți să luăm în considerare o astfel de interpretare în lumina citatului lui Pavel din profetul Osea, din următoarele două versete.

Te rog să observi modul în care Pavel introduce citatul din Osea. El scrie, „La fel cum se spune și în Osea...” Această frază nu permite nici unei îndoieli că pentru a înțelege intenția afirmației lui Pavel din această secțiune trebuie să înțelegem mai întâi, ceea ce HaShem a spus în profeția lui Osea. În primul rând, Pavel citează din LXX și nu din textul Masoretic. El scrie:

„...Voi numi popor al Meu pe cel ce nu era poporul Meu și preaiubită pe cea care nu era preaiubită.” - Romani 9:25

Este foarte important pentru cititor să realizeze că Osea se ocupă de o monarhie divizată. În timpul zilelor sale, împărăția de nord, numită Israel, a jucat ca o prostituată spirituală și a îmbrățișat idolatria. Ca și rezultat, Osea a primit porunca de a-și lua ca soție o prostituată și chiar dacă el a iubit-o credincios, ea s-a întors la prostituție. Fără nici o urmă de îndoială, HaShem zugrăvea relația Sa cu Israel, prin căsătoria dintre Hosea și prostituata Gomer. Înainte ca Gomer să se întoarcă la prostituție, ea a avut trei copii. Numele copiilor simbolizează ceea ce avea să aibă loc între HaShem și Israel. În ciuda judecății lui HaShem asupra Israelului, și că El nu va avea milă pentru ei și că îi va dezmoșteni, spunând că nu sunt poporul Său, Osea dezvăluie că în viitor, el într-adevăr va avea milă pentru ei și îi va numi, chiar pe cei despre care El a zis, nu sunteți poporul meu, „Poporul meu ești tu și el (Israel) va spune Dumnezeului meu (Osea 2:25).” Osea face clar faptul că deși Israel va trece printr-o perioadă de separare de HaShem, va exista un viitor când Israel se va întoarce la HaShem. Aceeași idee care încheie capitolul doi începe de asemenea în acest capitol:

„Și numărul copiilor lui Israel va fi ca și nisipul mării, care nu poate fi numărat; și va fi în acest loc în care li s-a spus, nu ești poporul Meu, li se va spune, copiii Dumnezeului viu.” - Osea 2:1

Ce-l va face pe Israel să se întoarcă la HaShem? Răspunsul se găsește în următorul verset.

„Copiii lui Iuda și copiii lui Israel vor fi adunați împreună și se va pune asupra lor Un Cap și vor urca de pe pământ deoarece mare este ziua lui Izreel.” - Osea 2:2

Te rog să observi că am pus cu litere mari fraza „Un Cap” deoarece majoritatea comentatorilor înțeleg aceasta să fie o referință la Mesia. Așadar, în timpul zilelor din urmă, Israel, atât împărăția de nord (Israel) și împărăția de sud (Iuda) vor fi uniți ca un singur popor și se vor întoarce la HaShem; Dumnezeu viu. Osea folosește fraza Izreel pentru a face referire la valea unde Mesia va veni și va izbăvi poporul Său în zilele din urmă. Valea Izreel este cunoscută și de dealurile care dau înspre ea, Har Megiddo sau Armageddon. Potrivit nu doar lui Osea, ci tuturor profeților care scriu asupra acestui subiect, poporul evreu se va întoarce în țara Israel în perioada cunoscută ca și zilele din urmă și perioada se va încheia cu întoarcerea lui Mesia și El va elibera pe poporul Său vechi testamental. Zaharia descrie acest eveniment în capitolul doisprezece din profeția sa și învață clar faptul că în zilele din urmă, Israel îl va recunoaște în sfârșit pe Yeshua ca și Mesia al său. Este vital ca recunoașterea lui HaShem a poporului Israel ca și poporul Său este dependentă de Israel acceptându-L pe Yeshua.

Scopul lui Pavel de a folosi profeția lui Osea este de a prezenta o bază biblică pentru neamuri, care nu erau poporul lui HaShem, să fie aduse în familia lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă neamurile răspund la chemarea lui HaShem, adică Evanghelia, și ei pot primi aceeași mântuire ca și Israel, care prin neascultarea lor nu au mai fost numiți poporul lui Dumnezeu pentru un sezon.

Este important să ne amintim tema primordială din Romani capitolul 9-11, explicația lui Pavel cu privire la condiția spirituală a poporului evreu. În ceea ce privește această temă principală, Pavel continuă și citează din Isaia:

„Isaia, pe de altă parte, strigă cu privire la Israel: ‘Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită.’” - Romani 9:27

Este foarte important faptul că în acest text articolul hotărât apare înainte de cuvântul rămășiță "τὸ ὑπόλειμμα". Pavel a dorit să sublinieze că nu o rămășiță va fi salvată, ci rămășița va fi mântuită. Folosirea articolului hotărât informează cititorul că nu printr-o întâmplare a avut loc mântuirea rămășiței evreilor, ci mai degrabă un act definit și specific care a rezultat într-o porțiune specifică și bine definită a poporului evreu care a fost salvat. Acest concept este definit mai departe în următorul verset. În ceea ce privește următorul verset există două manuscrise primare. Primul este de la Nestle-Aland care are:

„Deoarece un cuvânt El îi împlinește și îl taie scurt, Domnul execută pe pământ” - Romani 9:28

Bineînțeles această traducere este atât de literară, încât este foarte greu de înțeles. Ideea de aici este aceea că Domnul face cuvântul Său complet și decisiv pe pământ. Verbul grecesc care a fost prima dată tradus ca și „tăiat” conține ideea de a face ceva într-o manieră foarte decisivă.

A doua este din Textus Receptus:

„Deoarece un cuvânt El îl îndeplinește și îl taie scurt în neprihănire, deoarece el a scurtat un cuvânt, Domnul execută pe pământ.” - Romani 9:28

Examinând aceste două texte și comparându-le cu varianta în ebraică, cea mai bună traducere a versetului este:

„Domnul împlinește cuvântul Său și (este) determinat în neprihănire, deoarece cuvântul a fost decretat asupra pământului.” - Romani 9:28

Pavel folosește acest verset ca să susțină poziția că HaShem, potrivit cuvântului Său, este credincios să termine sau să încheie ceea ce a determinat bazat pe neprihănirea Sa. Care este acest cuvânt care este decretat asupra pământului? Versetele de mai târziu din capitolul nouă și majoritatea capitolului zece se concentrează asupra Evangheliei; așadar, vasta majoritate a savanților înțeleg referința „cuvântului” „λόγος” din versetul 28 ca și referindu-se la Evanghelie. Prin Evanghelie, Israelul neascultător poate fi mântuit și cum neamurile, care au fost cândva tăiate, acum pot găsi mântuire.

Apoi, Pavel arată că Israel, bazat pe faptele sale, merită aceeași pedeapsă ca și Sodoma și Gomora, dar deoarece HaShem a asigurat o „sămânță” (Mesia), Israel, adică rămășița va experimenta o eternitate foarte diferită. Pavel din nou citează din Isaia și spune:

„Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Savaot o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora.” - Romani 9:29

Nu există nici o îndoială că Pavel înțelege cuvântul „sămânță” ca și o referire la Mesia într-o manieră asemănătoare cu ceea ce i-a învățat pe Galateni:

„...Și seminței tale, adică Hristos.” - Galateni 3:16

O astfel de înțelegere se potrivește perfect modului în care Pavel încheie capitolul. Amintindu-ne din nou că tema principală a acestei secțiuni este condiția spirituală a poporului evreu, Pavel explică modul în care galatenii au primit neprihănirea în timp ce marea majoritatea evreilor nu au primit-o. Motivul pentru aceasta este deoarece

neamurile (un număr mereu în creștere) au răspuns cuvântului, Evangheliei, prin credință, în timp ce Israel, până la un punct s-au poticnit în Evanghelie. De ce? Pavel explică că este datorită înțelegerii greșite a Torei.

Israel a crezut într-un mod eronat că Tora, faptele Legii, vor aduce neprihănirea; în loc să înțeleagă că deși Tora definește ceea ce este neprihănit și ceea ce nu este neprihănit, nu este instrumentul care poate fi folosit pentru a face pe cineva neprihănit. Cu alte cuvinte, poporul evreu, într-o mare măsură, a ratat adevărul profetic că HaShem îl va trimite pe Mesia să facă lucrarea de răscumpărare și să sufere pentru păcat. Ideea unui Mesia care suferă a fost ofensator pentru majoritatea iudaismului, în urmă cu 2000 de ani, așa cum este și pentru majoritatea iudaismului, astăzi. Totuși această ofensă, că Israel s-a poticnit, aceasta este motivul pentru condiția spirituală a lui Israel. Așa cum Pavel afirmă în încheierea capitolului:

„După cum este scris: ‘Iată că pun în Sion o piatră de poticnire și o Stâncă de cădere, și cine crede în El nu va fi dat de rușine.’” - Romani 9:33

Acest verset face foarte clar faptul că există o relație moștenită între chemarea predestinării și Evanghelie. Până în acest punct, nu există nici un dezacord; conflictul este dacă Dumnezeu determină harul Evangheliei ca să fie irezistibil doar pentru un anumit grup de oameni și El determină egal că harul Său trebuie să fie rezistat de restul. Sau, toți oamenii mențin un liber arbitru care în teorie se pot supune Evangheliei?

Această problemă nu este doar de bază pentru a înțelege predestinarea, dar este supremă în a înțelege doctrinele de bază a teologiei reformate. Chiar dacă, în alt articol problema Harului Irezistibil va fi adresată într-un detaliu mai amănunțit, haideți să ne ocupăm de problemă așa cum este în legătură cu această secțiune din Romani.

Mutându-ne la capitolul zece, Pavel subliniază din nou, greutatea inimii sale pentru condiția spirituală a evreilor și dorința sa mare pentru mântuirea Israelului. Dacă Israel este Biserica așa cum Teologia înlocuirii susține în mod eronat, atunci această afirmație este fără sens. Pavel înțelege în mod clar folosirea Israelului de Textus Receptus ca și făcând referire la acei evrei care nu au crezut în Evanghelia lui Mesia Yeshua. Pavel scrie nu doar că Israel a eșuat să înțeleagă corect neprihănirea și prin urmare stabilește termenii săi proprii de neprihănire; de asemenea Israel a ratat scopul Torei/Legii. Pavel susține:

„Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea.” - Romani 10:4

Multe traduceri, traduc incorect cuvântul grecesc "τέλος" care ar trebui înțeles corect ca și „scop” adică obiectivul principal. Nu există nici un articol hotărât care înseamnă că ar trebui să traducem versetul ca și „deoarece un sfârșit al Torei este Mesia....” Problema este ce este „un sfârșit?” Confuzia este atenuată atunci când este introdus cuvântul „the” (articolul hotărât în limba engleză). Traducerea forțată este bazată pe doctrina creștină predominantă și anume, că Tora este învechită pentru un credincios al Evangheliei. Ci mai degrabă, o

înțelegere corectă a Torei, conduce spre o înțelegere a nevoii unui Mesia care răscumpără și suferă. Pavel discută neprihănirea Torei în versetul cinci. El spune că Tora învață cum o persoană neprihănită poate trăi, dar nu că, făcând aceste lucruri cineva este făcut neprihănit sau justificat. Aceeași idee este transmisă și în Romani 8:4, la fel unde spune că cei credincioși umblă conform duhului și nu conform firii, astfel împlinind neprihănirea Legii. Pavel dezvăluie că, credința conduce la neprihănire! De aceea Pavel afirmă că este cuvântul credinței pe care el și alți apostoli îl predică (Vezi Romani 10:8) .

În versetele 9-17 al acestui capitol zece din Romani, Pavel unește trei concepte fundamentale pentru o înțelegere corectă a Predestinării biblice - „credința”, „Evanghelia” și „chemarea”. În această secțiune, când Pavel vorbește despre om exercându-și credința, adică credința în Evanghelia, el plasează verbele la modul conjunctiv. Modul conjunctiv, așa cum am învățat deja, este modul posibilității sau contingentei. Modul conjunctiv este folosit pentru a dezvălui cititorului că fiecare persoană are o decizie reală de făcut.

Doctrina teologică reformată a Harului irezistibil spune că deși oamenii pot și se opun harului lui Dumnezeu, este doar până la timpul decis de HaShem să termine această rezistență. John Piper, un evanghelist neo-calvinist o pune așa:

„Oridecâteori Dumnezeu vrea, El învinge rezistența ta.... Oridecâteori El decide gata, El triumfă.” (Din predica ”Liberul arbitru al vântului” predicată de John Piper în 26 aprilie 2009).

Această afirmație susține poziția teologiei reformate că Dumnezeu singur alege, mandatează, pe cei care vor crede și ei vor crede. Așadar, lumea poate fi împărțită în două grupuri, cei aleși și cei respinși. Fiecare grup, este determinat doar de HaShem, fără nimic, decât de voia suverană a lui Dumnezeu. Dacă teologia reformată are dreptate, atunci ce putem face cu afirmația lui Petru?

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” - 2 Petru 3:9

Acesta este unul dintre cele mai comune versete folosite să submineze înțelegerea teologiei reformate cu privire la doctrina predestinării. În spiritul corectitudinii și onestității trebuie să înțelegem modul în care teologia reformată interpretează acest verset și doar după aceea este potrivit să-mi prezint părerea mea cu privire la aceasta.

Vă rog să observați că am folosit un text care folosește fraza "εις ὑμᾶς" care este corect înțeleasă ca și „pentru tine”. Problema aici este la cine se referă pronumele? Fără îndoială că Petru se adresează credincioșilor, și îi învață de ce Întoarcerea lui Mesia nu s-a întâmplat încă, tocmai pentru ca mai mulți oameni să fie mântuiți. John Samson, un pastor reformat, înțelege aceste pasaj în felul următor:

„Motivul pentru care Isus nu s-a întors pe pământ ieri este deoarece există mai mulți dintre aleșii Săi care să intre în fald astăzi. Cu toate acestea, el nu se lasă slab cu privire la promisiunea Sa - El se va întoarce, dar între timp, El nu este gata ca nici unul dintre aleșii Săi să piară, ci ca toți să vină la pocăință. Departe de a fi o afirmație inutilă, este sursa unui comfort mare ca să ști că Dumnezeu nu și-a uitat promisiunea Sa, și că El va împlini tot ceea ce El dorește în mântuirea poporului său ales”.

(23 noiembrie 2010, postare nouă la blogul EffectualGrace.com de John Samson)

Cu alte cuvinte, dl. Samson spune că întoarcerea lui Mesia nu s-a întâmplat deja, doar de dragul celor aleși. Mai multe persoane care au fost alese de Dumnezeu pentru mântuire trebuie să fie născute sau au nevoie de mai mult timp ca să răspundă „harului irezistibil” al lui HaShem, apoi, Dumnezeu Tatăl va da porunca pentru ca Dumnezeu Fiul să se întoarcă. Există o problemă majoră cu o astfel de interpretare. De ce Dumnezeul Suveran nu se mișcă într-un așa mod ca să-i aibă pe toți aleșii născuți în câteva generații și să-și plaseze „harul Său irezistibil” asupra lor la o vârstă fragedă și să grăbească Împărăția și să minimalizeze păcatul și suferința? Procentul credincioșilor într-o generație dată este destul de mic. De ce nu a făcut HaShem procentul credincioșilor să fie marea majoritate a populației? Potrivit perspectivei teologiei reformate a Dumnezeului Suveran, El este singur responsabil pentru că a creat un număr mare dintre cei respinși, cei care aduc cu ei faptele rele pe care HaShem trebuie să le îndure înaintea întoarcerii lui Yeshua. Așadar, Dumnezeu este Cel responsabil pentru că prelungeste timpul și prin urmare crește numărul păcatelor care au loc. De ce? Deoarece aceasta face parte din voia Sa suverană. Prin urmare, teologia reformată sugerează că Dumnezeu este un fel de „partener” la păcat și suferință. Aceasta sună la început ca și o afirmație nedreaptă, până ce luăm în considerare cuvintele unor teologi reformați.

Ocupându-se de înțelegerea sa a versetului 2 Petru 3:9, John Piper spune că uneori Dumnezeu dorește ca păcatul să treacă. Dl. Piper oferă ceea ce el numește cel mai convingător exemplu al acestui fapt este că Dumnezeu vrea moartea Fiului Său perfect și divin. Permiteți-mi să-l citez pe dl. Piper.

„Cel mai convingător exemplu al voii lui Dumnezeu ca păcatul să treacă(să aibă loc), în timp ce, în același timp este împotriva păcatului este disponibilitatea sa în moartea Fiului Său perfect și divin. Trădarea lui Isus de către Iuda a fost un fapt rău inspirat imediat de Satan (Luca 22:3). Totuși în Fapte 2:23 Luca spune, ‘pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu’. Trădarea a fost păcat, și a implicat instrumentalitatea lui Satan, dar a făcut parte din planul predestinat de Dumnezeu. Adică, există, într-un fel ideea că Dumnezeu a voit trădarea Fiului, chiar dacă actul a fost păcat. ”

Acest citat, și cele care urmează ale lui John Piper sunt din articolul său intitulat „Are There Two Wills in God? - Divine Election and God’s Desire for All to Be Saved („Există două voințe în Dumnezeu? - Predestinarea divină și dorința lui Dumnezeu ca toți să fie mântuiți”) 1 ianuarie 1995 disponibil pe www.desiringgod.org

Limbajului dl. Piper este pur și simplu ofensator față de HaShem. El eșuează în a face distincția dintre ceea ce Dumnezeu știe că se va întâmpla și El folosind acest lucru în cadrul voii Sale și ceea ce Dumnezeu mandatează sau predestinează să se întâmple. Este foarte semnificativ faptul că în Fapte, pasajul din care citează dl. Piper, este menționată fraza „cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu”. Haideți să examinăm acest verset mai îndeaproape. Luca spune:

„pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.”

Vă rog să observați că dl. Piper nu a asigurat toate cuvintele conținute în acest verset, și nici nu a făcut referință la acest fapt. De ce? Nu pot răspunde în locul său, dar eșecul său de a face acest lucru sau să înțeleagă acest verset în lumina contextului este cea mai grăitoare. Din citatul său, cititorul articolului său ar fi condus să ajungă la concluzia că preordinarea lui Iuda de a comite acest act păcătos de a-L trăda pe Yeshua a fost rezultatul voii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, când examinăm contextul din Fapte 2:23, cititorul descoperă că Petru se adresează unei mulțimi mari de evrei care au mers la Ierusalim pentru Sărbătoarea Săptămânilor (Pentecost). Acest lucru este foarte clar în versetul 22 când el spune, „Bărbați ai Israelului”. Ideea este că Petru îi informează pe frații săi evrei că moartea lui Yeshua nu a fost o surpriză pentru Dumnezeu Tatăl, deoarece El a știut dinainte că Singurul Său Fiu pe care El l-a trimis în lume să mântuie pe cei pierduți va fi respins de lume. Acest lucru nu l-a făcut pe Tatăl să-L țină pe Fiul Său departe de lume, ci mai degrabă, El a folosit păcatul, potrivit cunoașterii Sale perfecte, și i-a poruncit lui Yeshua să se supună faptelor păcătoase ale lui Irod, Pilat și marele preot și toți cei implicați în răstignirea sa. Este important să realizăm că Dumnezeu nu a predestinat comportamentul păcătos pentru a-și îndeplini voia Sa.

Mulți au văzut similaritățile dintre relatarea legării lui Isaac și moartea, îngroparea și învierea lui Yeshua. Avraam s-a supus voii lui HaShem de a-și sacrifica fiul, aducându-l la locul poruncit de HaShem, și l-a legat pe lemn și-a ridicat cuțitul să-l omoare, când chiar în ultimul moment un înger l-a oprit. Este clar din text că Avraam a intenționat să încheie acest lucru și HaShem a admis disponibilitatea lui Avraam pentru o ascultare deplină. Așadar, dar dacă Israel l-a primit pe Yeshua și l-a recunoscut ca și Mesia. Nu se poate ca cei care au conspirat să-L răstignească, de fapt, să-L ofere pe Yeshua ca și o jertfă de ascultare lui Dumnezeu, la fel cum Avraam a fost gata să o facă? Ideea este că da, Mesia a trebuit să moară pentru păcat, pentru a înfăptui lucrarea de răscumpărare, și faptul că El ar muri pe cruce, HaShem știa acest lucru, dar nu l-a cauzat neapărat. Cu alte cuvinte, voia lui Dumnezeu i-a poruncit Fiului Său să intre în această lume și să moară pentru păcat. Răstignirea a fost folosită pentru a realiza acest lucru, dar nu este ceea ce HaShem a dorit sau a mandatat. Hashem, pur și

simplu știa că acesta va fi rezultatul răspunsului omului păcătos la trimiterea Sa a Fiului Său fără păcat în această lume, ca și o jertfă de ispășire.

Este foarte interesant faptul că acest cuvânt pe care eu l-am tradus ca și „ordinat/predestinat” și în citatul dl. Piper este tradus ca și „definit” este cuvântul grecesc "ὀρισμένη" care este din rădăcina grecească "ὀρίζω". Acest cuvântul are legătură cu cuvântul grecesc "ὄραω", care înseamnă „a vedea”. Așadar, este absolut vital ca studentul biblic să înțeleagă conceptul scriptural de „a predestina” în lumina semnificației Scripturale și nu a ceea ce sugerează cuvântul în engleză.

Luca 22:22 vorbește aceleași probleme și același cuvântul apare. În acest verset, citim:

„Negreșit, Fiul omului Se duce după cum este rânduit. Dar vai de omul acela prin care este vândut El!”

O înțelegere corectă a participiului "ὀρισμένον" este necesară pentru a ajunge la o perspectivă Scripturală a conceptului Dumnezeu predestinează. Din nou, rădăcina este derivată din cuvântul grecesc care înseamnă „a vedea”. Așadar, am putea traduce acest verset după cum urmează:

„Și Fiul omului, potrivit cu ceea ce a fost văzut merge, un mare vai pentru omul prin care El a fost vândut.”

Implicațiile acestui verset este aceea că Yeshua se va supune voii Tatălui Său și se va supune morții, ba chiar moartea pe cruce, în lumina faptului că Dumnezeu, văzând din perspectiva Sa eternă, păcatul lui Iuda. Semnificația faptului că Dumnezeu predestinează ceva este înrădăcinată în faptul că HaShem transcende timpul și vede toate lucrurile și cunoaște toate lucrurile, în tot timpul, chiar dinainte ca El să pună bazele pământului. Cu alte cuvinte, nu a existat niciodată un timp în care Dumnezeu cel viu să nu vadă totul și să nu cunoască totul.

Există o întrebare foarte importantă la care trebuie să răspundem. Întrebarea este, „Este capabil Dumnezeul Suveran să folosească omnisciența Sa și cunoașterea Sa dinainte atunci când stabilește voia sa?” Cu siguranță trebuie să răspundem afirmativ. Așadar, a fost voia lui HaShem ca Fiul său să moară și evenimentele de pe cruce au împlinit voia Sa, totuși El nu a cauzat aceste evenimente păcătoase, ci mai degrabă El doar le-a folosit pentru gloria Sa. Dumnezeul cel Sfânt și Neprihănit este liber să întoarcă păcatele omului în ceva bun, dar El nu este nici cauza păcatului și nici nu dorește El și nici nu influențează pe cineva să comită păcat!

Dl. Piper, în contrast cu acest lucru, nu vede cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu la lucru în problema cu Dumnezeu pretestinând. Piper oferă un exemplu din Apocalipsa capitolul 17 pentru a susține acest lucru. În acest pasaj sunt menționați zece regi care doresc să slujească fiara și să facă război împotriva Mielului. Piper scrie:

„Purtând război împotriva Mielului este păcat și păcatul este contrar voii lui Dumnezeu.”

Bine spus Dl. Piper. Sunt complet de acord. Este păcat ca cei zece regi să poarte război împotriva Mielului. Așa că dacă versetul 17 al acestui capitol spune, așa cum Piper afirmă, „Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împăratească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu,” ar susține într-adevăr argumentul dl. Piper. Problema pentru Piper este că versetul 17 nu este în referință cu cei zece regi care au făcut război împotriva Mielului, ci mai degrabă ceea ce au făcut în versetul 16. Acest verset afirmă că cei zece regi vor urî prostituata și o vor pustii, o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Așadar, versetul pe care dl. Piper îl spune ca și în legătură cu cei zece regi care fac război împotriva Mielului nu este subiectul versetul 17.

Acesta este exemplul primordial al unuia simplu alegând un verset și scoțându-l din contextul său pentru a susține doctrina sa. Este ciudat că dl. Piper citează versetele 16 și 17, dar în loc să aplice versetul 17 la ceea ce se spune în versetul anterior, el violează o exegeză cu grijă și îl smulge din contextul imediat și îl aplică la ceea ce se spune în versetul 14. Cum poate un teolog bine echipat să facă o astfel de greșală elementară? Aș putea să spun că dl. Piper, grăbindu-se să găsească un text ca și suport pentru perspectivele sale, a eșuat să facă munca necesară pentru a examina un pasaj întreg suficient. Această eroare i-a permis să proclame:

„Așadar, Dumnezeu a dorit (într-un fel) să influențeze inimile celor zece regi ca ei să facă ceea ce este împotriva voii sale (într-un alt fel).”

Cu alte cuvinte, pentru Piper, suveranitatea lui Dumnezeu permite unui Dumnezeu Sfânt și Neprihănit să influențeze inimile oamenilor să păcătuiască. Aceasta este o afirmație plină de blasfemie. La fel de plină de blasfemie este și afirmația sa:

„Aceasta sugerează că (cel puțin în perspectiva lui John) profețiile lui Dumnezeu nu sunt doar niște preziceri despre care Dumnezeu știe că se vor întâmpla, ci mai degrabă, sunt intenții divine despre care El se asigură că se vor întâmpla.”

Pentru Piper, când Dumnezeu profește că un fapt păcătos va avea loc, nu este înrădăcinat în faptul că HaShem știe că va avea loc, ci mai degrabă Dumnezeu se va asigura că se va întâmpla chiar dacă va trebui să influențeze persoana să execute păcatul.

Din nou, Piper afirmă,

„Acest lucru înseamnă că Dumnezeu intenționează să aducă evenimente care implică lucruri pe care el le interzice.”

Vorbind despre faptele păcătoase ale lui antichrist și fiara și cei care îi urmează, Piper scrie că Ioan, autorul cărții Apocalipsa are următoarea intenție:

„Ioan este foarte bucuros nu în cunoașterea dinainte atât de uimitoare a lui Dumnezeu de a prezice un eveniment rău. Ci mai degrabă, el se bucură de suveranitatea extraordinară a lui Dumnezeu de a se asigura că evenimentul rău se va întâmpla.”

Ai auzit? Suveranitatea lui Dumnezeu îi permite lui Dumnezeu să se asigure că evenimentele rele, adică faptele păcătoase, se întâmplă! Să fie cunoscut, aceasta este erezie! Înțelegerea corectă este aceea că HaShem este atât de suveran, încât și evenimentele rele nu-L opresc din voia Sa, de fapt, El poate folosi chiar și păcatul ca să-și îndeplinească voia Sa Sfântă. De ce atunci, dl. Piper și alți teologi reformați cred un astfel de lucru despre caracterul lui Dumnezeu? De multe ori, motivul este că se bazează pe traduceri imperfecte care au fost influențate de alți teologi reformați. Spre exemplu, în același articol de dl. Piper, el citează Proverbe 21:1 spunând:

„Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea.”

Dacă acordăm atenție variantei în ebraică, vom vedea că această traducere este greșită. Textul în ebraică spune următoarele:

פְּלִגֵּי-מַיִם לְבַב-מֶלֶךְ כִּי-דֹ-יְהוָה עַל-כֹּל-אֲשֶׁר יִחְפֹּץ יִטְוֶנוּ:"

„Canale de apă sunt inima unui rege în mâna Domnului, cu privire la tot ceea ce El dorește, El o va întoarce.”
Proverbe 21:1

Vă rog să observați că traducerea lui Piper, sau cea pe care o alege, adaugă cuvântul „, ca și”, care nu se găsește în limba ebraică și pluralizează cuvântul „mână” care este la singular în limba ebraică. Și în final, traducerea lui Piper, traduce cele două verbe care încheie versetul, la prezent, când, de fapt, ele se află la viitor.

Ideea pe care textul în ebraică o face este aceea că „canale de apă”, care este o frază care se găsește de asemenea în Psalmul 1, ar trebui înțeleasă ca și un idiom care se referă la abundență de resurse care este de fundament pentru un rezultat bun și în timp. Deoarece, este clar că aceasta este folosința în Psalmul 1:

*„Deoarece, dacă Tora Domnul este plăcerea lui și meditează asupra Torei Lui, zi și noapte, el va fi ca un copac tânăr care este plantat lângă canale de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc.”
Psalmul 1:2-3*

De asemenea, este vital să înțelegem că fraza „cu mâna” înseamnă „sub autoritatea lui”. De multe ori cuvântul în ebraică „mână” are de a face cu „putere” și/sau „autoritate”. Fraza în ebraică מַנָּה apare de 288 de ori potrivit cu „A New Concordance of Old Testament” (O nouă concordanță a Vechiului Testament) de EvenShoshan. În această construcție definiția oferită de Even-Shoshan este „cu autoritate” sau „prin intermediul”. Așadar ideea din Proverbe 21:1 este aceea că atunci când inima(gândurile) unui rege sunt sub autoritatea Domnului, atunci, tot ceea ce este plăcut lui HaShem, El va întoarce. Te rog să observi că este vorba despre ceea ce este plăcut Domnului, El face prin regele care și-a adus gândurile sub autoritatea Domnului. Înțelegerea frecventă a acestui verset de către teologii reformați este de a arăta că tot ceea ce face regele, se află sub voia lui Dumnezeu. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Din nou, ideea aici este simplu că atunci când regele își pune gândurile sub autoritatea lui Dumnezeu, Dumnezeu va folosi regele să facă lucrurile care sunt plăcute lui HaShem.

Dl. Piper înțelege suveranitatea lui Dumnezeu ca și permițând lui Dumnezeu să dorească păcatul nu să fie reținut. Dl. Piper spune și citez din același articol:

„Care vrea să zică că uneori Dumnezeu dorește ca păcatele lor să fie stăpânite și uneori el dorește ca ele să se înmulțească mai mult decât dacă el le-ar reține.”

Susținând acest punct, Piper face referire la fiii cei răi ai lui Eli, despre care a scris:

„Spre exemplu, Dumnezeu a intenționat să trimită fiii lui Eli la moarte. Prin urmare, el a dorit ca ei să nu asculte de sfatul tatălui lor...”

Îmi este greu să-mi imaginez că cineva ar susține că HaShem dorește ca oamenii să nu asculte de un sfat bazat pe Biblie pentru ca ei să păcătuiască și El să-i poată lovi. Piper, fiind conștient de cât de rău sună o astfel de afirmație, oferă 1 Samuel 2:22-25 ca și suport pentru poziția sa. El scrie cu privire la acest pasaj.

„Totuși ei n-au ascultat de glasul tatălui lor, căci Domnul voia să-i omoare.”

Piper presupune că Dumnezeul suveran nu ar permite fiilor lui Eli să răspundă sfatului tatălui lor, deoarece El a dorit ca să-i omoare. În primul rând, fiii lui Eli deja au comis multe păcate înainte de relatarea aceasta și HaShem ar fi fost justificat să-i omoare. Cu alte cuvinte, El nu avea nevoie ca ei să nu asculte de sfatul tatălui lor Eli de această dată pentru ca Dumnezeu să fie justificat să-i pedepsească cu moartea. Intenția acestui verset este de a

arăta că, chiar și sub sfatul lui Eli, Marele Preot, ei nu se vor căi, deoarece de aceasta HaShem s-a mișcat, a dorit să-i omoare.

Pentru a-și susține punctul de vedere, Dl. Piper adaugă Deuteronom 28:63 acestei discuții. El citează:

„După cum Domnul Se bucură să vă facă bine și să vă înmulțească, tot așa Domnul Se va bucura să vă piardă și să vă nimicească.”

În mod evident pentru Piper, el a înțeles ca aceasta însemnând că suveranitatea lui Dumnezeu îi permite lui Dumnezeu să se bucure asupra morții celor răi sau în pocăința lor, așa cum Ezechiel 18:23 afirmă, pe oricine HaShem îl dorește mai mult, El îl aduce. Sugerez că din nou, o astfel de înțelegere a acestui text și utilizarea lui în articolul lui Piper reprezintă o eroare enormă din partea lui.

Interpretarea corectă este aceea că Dumnezeul Sfânt și Neprihănit este liber să influențeze oamenii să se pocăiască și când fac acest lucru, El se bucură în acest lucru la fel cum fac și îngerii din ceruri. HaShem nu se mișcă niciodată să influențeze pe cineva să păcătuiască. E posibil ca HaShem să-i permită lui Satan să influențeze pe cineva să păcătuiască, dar Domnul nostru nu este niciodată un partener în păcat. Nu spune Iacov foarte clar:

„Nimeni, când este ispitit să nu zică: ‘Sunt ispitit de Dumnezeu.’ Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău și El Însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit.” - Iacov 1:13-14

Ceea ce pasajul din Deuteronom susține este aceea că Dumnezeu ia plăcere atunci când neprihănirea este administrată. Uneori, neprihănirea este susținută de Dumnezeu când mila și harul Său sunt primite și iertarea este plasată peste cei vinovați și alteori, neprihănirea Sa este menținută când El judecă păcatul. Mă odihnesc pe deplin în înțelepciunea și cunoașterea perfectă a lui HaShem ca să administreze standardul Său de neprihănire. Nu simt nici nevoia și nici nu văd baza în Scriptură ca să afirme că suveranitatea lui Dumnezeu cere că HaShem este cauza sau influența tuturor lucrurilor, atât bune cât și rele.

Mai multe vor fi spuse cu privire la această problemă în concluzia acestui articol. Pentru moment, haideți să ne întoarcem la sfârșitul lui Romani capitolul 10. Din nou, Pavel este consistent în a sta pe mesaj și a vorbi despre starea spirituală a lui Israel. Vorbind despre faptul că Israel, într-o mare măsură, pare să fi ratat mântuirea, Pavel dezvăluie că nu Dumnezeu a făcut acest lucru să se întâmple, ci ceea ce Dumnezeu a folosit pentru a-și împlini chemarea Sa asupra Israelului. Primul punct pe care Pavel îl face în timp ce concluzionează capitolul zece este acela că Israel nu are nici o scuză, deoarece el scrie

„Dar eu întreb: ‘n-au auzit ei?’ Ba da, căci ‘glasul lor a răsunat prin tot pământul și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii.’” - Romani 10:18

Pavel face foarte clar în acest verset că HaShem a informat Israelul foarte bine, problema a fost că Israel într-un mare procent pur și simplu nu a răspuns. În următoarele două versete Pavel asigură două citate din Biblia în ebraică pentru a asista cititorul în a înțelege cum să perceapă eșecul lui Israel. Pavel întreabă din nou, ”Nu a știut Israel?” Acestui lucru, Pavel asigură cititorului în primul rând cu un verset din cartea Deuteronom.

„Vă voi întârâta la pizmă prin ceea ce nu este neam, vă voi ațâța mânia printr-un neam fără pricepere.” - Romani 10:19 (Deuteronom 32:21)

Este imperativ să înțelegem contextul pasajului din Deuteronom. Este o eroare să citim doar citatul și să încercăm să înțelegem intenția lui Pavel fără o înțelegere completă a textului în contextul original. În Deuteronom, Moise vorbește despre cum Israel a eșuat în idolatrie, dorindu-și să fie ca și neamurile. Aceste neamuri nu erau un popor unit care reușeau lucruri mărețe; ci mai degrabă, Israel a fost ademenit de urâciuni păcătoase și promisiuni goale. În urmărirea comportamentului neamurilor, Israel l-a ignorat pe HaShem, Stânca, care i-a adus afară din exil. Așadar, Moise afirmă plin de empatie că HaShem își va ascunde fața de Israel. Cu alte cuvinte, Israel va primi pedeapsa în timp ce HaShem se întoarce de la ei, dar în finalul capitolului din Deuteronom, cititorul învață că acest lucru nu este pentru totdeauna. HaShem ascunzându-și fața Sa de la Israel este temporar, și va sluji în a-l face pe Israel să se pocăiască. HaShem a dorit ca Israel să se supună Lui, dar, deoarece Israel nu a făcut acest lucru, nu înseamnă că scopurile lui Dumnezeu vor fi zădărnice.

În următorul verset cititorul întâlnește a doua întrebare. Aici Isaia afirmă cu curaj:

„Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine.” - Romani 10:20 (Isaia 65:2)

Aici, Isaia se referă mereu la neamuri, care chiar dacă nu căutau sau nu se rugau să-L găsească pe Singurul Dumnezeu adevărat, ei au făcut; în timp ce lui Israel, Pavel le spune următorul verset (în care și citează din Isaia 65:2)

„Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă.” - Romani 10:21

Acest verset face absolut clar faptul că nu deoarece HaShem nu a încercat să-și prezinte mesajul Israelului, ei au ratat, ci mai degrabă, a fost datorită neascultării lor și negării naturii lor. Cuvântul pe care eu l-am tradus ca și „negării” este ἀντιλέγω. Alte posibile traduceri sunt, „a vorbi împotriva”, „a opune pe unul altuia”, „a refuza să

ascuți”, „a declara pe unul împotriva altuia”, și în final, ” a refuza să ai ceva de a face cu cealălalt.” Aceste semnificații fac clar faptul că nu a fost bazată pe un eșec din partea lui Dumnezeu că Israel, într-o mare măsură nu a răspuns în ascultare chemării pe care HaShem a pus-o asupra lui.

În capitolul următor, Romani 11, Pavel repetă din nou o explicație comună a motivului pentru care Israel nu a răspuns, când întreabă, „A alungat Dumnezeu poporul Său...?” Acestei întrebări Pavel răspunde cu cel mai puternic limbaj, ”În nici un fel”. Pavel arată că el este evreu și din tribul lui Beniamin și răspunde chemării lui HaShem dată Israelului. Pavel continuă și spune:

„Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte...” - Romani 11:2

Este foarte important să acordăm atenție faptului că Pavel folosește fraza, „pe care l-a cunoscut mai dinainte”. Așa cum deja a fost spus într-o parte a acestui articol, cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu este un aspect foarte important în a înțelege Doctrina Predestinării. În această secțiune, Pavel îl aduce pe profetul Ilie care a strigat înaintea lui HaShem, că el singur a mai rămas (dintre toți profeții) și el (Israel) a căutat să-l omoare. Chiar dacă Ilie a simțit că era singurul care a umblat în credincioșie față de Dumnezeu, Pavel citează din 1 Împărați 19:

„Mi-am păstrat în Israel, șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal.” - 1 Împărați 19:18

Acest verset este esențial în a înțelege problema principală a discuției noastre, predestinarea. Ceea ce trebuie înțeles este semnificația corectă a verbului care spune că Dumnezeu „și-a păstrat/rezervat”. Teologia reformată susține că HaShem, în suveranitatea Sa, a făcut ca șapte mii de bărbați să rămână credincioși. Este important de notat că nimeni nu spune că HaShem nu s-a mișcat și nu a acționat în viețile celor șapte mii de bărbați. Întrebarea este dacă acești bărbați au avut șansa să fie ca și frații lor evrei și să se întoarcă la Baal sau Dumnezeu i-a predestinat pe acești șapte mii de bărbați și nu era nici o posibilitate pentru nici unul dintre acești șapte mii să se întoarcă la idolatrie?

Nu este o coincidență faptul că în următorul verset, Pavel vorbește despre predestinare.

„Tot așa, și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri prin har.” -Romani 11:5

Cuvântul tradus ca și „alegeri” este cuvântul grecesc. Semnificația literală a acestui cuvântul este „a vorbi”. Cuvântul are un prefix „însemnând „afară” și rădăcina grecească este „a avea de-a face cu vorbitul. Așadar cuvântul tradus ca și „alegere” aici, nu este un termen mistic, și simplu, are de-a face cu „a vorbi”. Același prefix este folosit în cuvânt, care înseamnă literalmente „cel care a fost chemat”, care de obicei este tradus cu cuvântul

„Biserică”. În Septuagintă același cuvânt este folosit să-i descrie pe cei care au ieșit din Egipt, ținând Paștele. Acest grup a fost compus atât din evrei cât și din neamuri care toți au avut un singur lucru în comun - au folosit sângele mielului așa cum HaShem a vorbit și prin urmare au fost răscumparați. Nu a fost un accident că Yeshua a murit în ziua 14 din Nisan (Ziua de Paște) și a fost numit Mielul lui Dumnezeu, din moment ce, ceea ce s-a petrecut în Egipt ne ajută să înțelegem lucrarea de răscumpărare a lui Yeshua pe cruce.

Ar fi corect să traducem Romani 11:5 în felul următor:

„Așadar, la fel în timpul prezent, o rămășiță, potrivit cu a rostirii înainte a harului, există.”

Din moment ce, doctrina mistică a „predestinării”, care este înrădăcinată în selecția unor anumite persoane de către Dumnezeu ca ei să fie primitorii absolut obligați ai harului Său, în timp ce alții sunt predeterminați spre iad fără nici un fel de a folosi harul lui Dumnezeu și a fi mântuiți, este greu de a ajunge de la termenul „de a rosti înainte”. Pentru majoritatea, ideea de a rosti înainte harul pare a fi mult mai aproape unită cu prezentarea Evangheliei, în loc de o selecție predeterminată și hotărâtă de Dumnezeu.

În următorul verset, Pavel plasează conceptul de har în contrast cu facerea de fapte ca și baza pentru mântuire. Dacă harul, la care se face referire în Romani 11:5-6 este irezistibil, și limitat doar celor „aleși”, atunci de ce există o nevoie ca Pavel să dedice trei capitole problemei condiției spirituale a Israelului? Ar putea spune simplu, majoritatea evreilor nu au fost aleși de Dumnezeu; totuși aceasta nu este ceea ce Pavel spune. Ci mai degrabă, el niciodată nu face aluzie la un plan suveran al lui Dumnezeu de a exclude marea majoritate a poporului evreu, ci mai degrabă, el afirmă că ei sunt ignorați față de neprihănirea lui Dumnezeu și au căutat să-și stabilească propria lor neprihănire bazată pe fapte (vezi Romani 10:3). Aceasta este ceea ce Pavel continuă să spună în Romani 11, unde el afirmă puternic că este în contrast cu mesajul Evangheliei care este înrădăcinat în har. Este vital pentru noi, să acordăm atenție versetului 7.

„Deci ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat, pe când ceilalți au fost împietriți.” - Romani 11:7

Contextul cere ca cititorul să concluzioneze că Israel, pentru majoritatea parte, nu a obținut statutul de neprihănit, adică de răscumparați, nu datorită faptului că Israel nu a fost interesat, ci, deoarece Israel a căutat în mod incorect, adică, ei nu au folosit harul. Ar fi împotriva caracterului lui Dumnezeu să spunem că Israel a căutat neprihănirea, dar nu a obținut-o deoarece din simplu motiv că doar „cei predestinați” au putut să o obțină? Este oare interpretarea corectă a versetului 7 că HaShem nu a ales marea majoritate a poporului evreu și pe restul i-a orbit? Bineînțeles că nu.

Am tradus cuvântul pe care majoritatea Bibliilor îl traduc ca și „ales/predestinat” în modul literar, traducându-l drept „vorbitorul”. Nu am nici o problemă cu termenul de „predestinat” atâta timp cât cititorul realizează că are de a face cu cei care au răspuns în credință harului care a fost rostit de Dumnezeu și stabilit de Mesia Yeshua. Aceasta este asemănător cu faptul că nu am nici o problemă cu termenul „Biserica” atâta timp cât oamenii înțeleg că are de a face cu cei care au fost „chemați” de Dumnezeu prin sângele adevăratului Miel de Paște (Yeshua).

Mă opun cu tărie noțiunii că Dumnezeu a ales un grup unic de oameni bazat doar pe suveranitatea Sa și pe ceilalți i-a orbit. De fapt, este incorect din punct de vedere exegetic să susții că a fost decizia predestinată de Dumnezeu simplu bazată pe voia Sa suverană de a orbi majoritatea Israelului. Motivul pentru care este invalidă din punct de vedere exegetic să susții că Dumnezeu a orbit majoritatea Israelului se găsește în exemplele pe care Pavel le oferă cititorului în versetele 8-10. Pavel folosește Deuteronom 29:3 în a învăța despre orbirea care a fost adusă asupra Israelului.

”Exact așa cum a fost scris, Dumnezeu le-a dat un duh de lene, ochi cu care să nu vadă și urechi cu care să nu audă.”

Faptul că Pavel a plasat verbul "ἐπιπόρωθησαν" din versetul 7 la aorista pasivă informează clar cititorul că cineva sau ceva l-a făcut pe Israel orb. Întrebarea la care trebuie să răspunde este cine sau ce a cauzat acest lucru? Teologii reformați se grăbesc în a arăta că a fost Dumnezeul Suveran. Cu toate acestea, când acordăm o atenție sporită contextului în următoarele două versete, ne este dezvăluită o nouă cauză pentru orbire. În pasajul din Deuteronom, Moise nu susține că Israel nu știa cum s-a mișcat Dumnezeu în istoria sa, datorită faptului că HaShem îl ținea de la a ști acest lucru orbindu-l. Cuvântul ebraic „a cunoaște” este un cuvânt experiențial; ceea ce Moise afirmă simplu este că HaShem nu îi va lăsa pe Israeliți să-L experimenteze. De ce? Răspunsul se găsește în conținutul pasajului din Deuteronom 28:15-69. Aceste versete conțin blestemele pe care Israel le va primi dacă nu va asculta/nu se va supune vocii lui HaShem. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu va permite Israelului să-L experimenteze, adică să-l cunoască pe El datorită neascultării lui. Așadar, nu a fost vorba despre o orbire predestinată pe care HaShem a ales-o în suveranitate să o plaseze asupra Israelului, ci mai degrabă, rezultatul că El l-a ținut deoarece El nu binecuvântează cu prezența sa, oamenii neascultători. Interpretarea este susținută de următoarele două versete unde Pavel îl citează pe regele David.

„Și David zice: ‘Masa lor să li se prefacă într-o cursă, într-un laț, într-un prilej de cădere și într-o dreaptă răsplătire. Să li se întunece ochii ca să nu vadă și spinarea să le-o ții mereu gârbovită.’” - Romani 11:9-10

Aceste două versete sunt din Psalmul 69. În acest psalm, David vorbește despre vrăjmașii săi care îl persecutau. Cine erau acești dușmani? David spune mai târziu în același Psalm.

„Să fie șterși din Cartea Vieții și să nu fie scriși împreună cu cei neprihăniți.” - Psalmul 69:29

Aceste cuvinte i-au condus pe unii să ajungă la concluzia corectă că David se referă la câțiva dintre frații săi evrei care îl persecutau. David se ruga ca HaShem să se miște împotriva lor făcându-i incapabili să vadă. De ce ar face Dumnezeu acest lucru? Răspunsul nu este simplu, deoarece îl persecutau pe Dumnezeu, ci mai degrabă așa cum aceste versete fac referire, ei se închinau contrar cuvântului lui Dumnezeu. Majoritatea savanților înțeleg referința la „masă ca și păgân” (a lua parte în carnea jertfită idolilor). Așadar, Pavel dezvăluie în această secțiune motivul pentru care Israel a avut ochii săi orbiți de la a răspunde Evangheliei datorită păcatului lor. Păcatului cuiva, îl oprește, într-adevăr, de la a percepe adevărul spiritual.

Așadar, ideea că Dumnezeu pur și simplu a ales să orbească Israelul bazat pe faptul că El este Dumnezeul Suveran, este o concluzie incorectă bazată pe alegerea lui Pavel de a oferi atât Deuteronom 29 cât și Psalmul 69 ca și ajutor în a asista cititorul în a înțelege semnificația afirmației sale în versetul șapte. În lumina acestui lucru, un concept de Predestinare Divină, care este înrădăcinată într-o „predestinare necondiționată”, adică fără nici un alt factor, decât că Dumnezeu i-a ales pe unii și i-a respins pe alții, independent de orice alt aspect, este fără nici o bază Scripturală.

În următoarea secțiune a capitolului 11, Pavel afirmă puternic că deși Israel a căzut cu privire la Evanghelie, Dumnezeul Suveran a folosit acest lucru pentru a îndeplini ceea ce se numește chemarea lui Israel și scopul existenței sale - de a binecuvânta neamurile. Așadar, voia lui Dumnezeu nu a fost zădărnicită de neascultarea lui Israel, ci mai degrabă, HaShem a folosit neascultarea lui Israel pentru a-și îndeplini scopul Său de a aduce mântuirea la Neamuri (națiuni). Există două adevăruri importante care trebuie rostite acum.

Dumnezeu nu a dorit, chemat, sau influențat Israelul ca să nu asculte de cuvântul Său. Neascultarea lui Israel a fost cea care a rezultat în orbirea ei. Chiar dacă Dumnezeu a folosit neascultarea lui Israel, adică a folosit păcatul pentru bine, ar fi fost mai bine dacă Israel nu ar fi neascultat. Acest lucru se vede clar în afirmația lui Pavel că deoarece Israel a fost dat la o parte temporar, înseamnă reconcilierea unei mari majorități din lume, cu atât mai mult primirea lui Israel înapoi înseamnă mult. Pavel spune că Israel se va împăca cu Dumnezeu, lucru care va avea loc în zilele din urmă, va rezulta în „viața din morți” (vezi Romani 11:11-15). Această frază „viață din morți” este o referință clară a învierii care va avea loc înainte de stabilirea Împărăției Mileniare.

Pavel arată simplu spre faptul că voia lui Dumnezeu de a aduce binecuvântare, adică mântuirea neamurilor nu a fost blocată de păcatul lui Israel, dar nu ar trebui să ignorăm faptul că mulți evrei și neamuri au fost pierduți datorită păcatului. Este vital să înțelegem o distincție importantă cu privire la voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu împuternicește, adică cere, ca o Împărăție să fie stabilită, și chiar dacă HaShem a știut dintotdeauna cine va fi în Împărăție și cine nu, acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu poruncește ca fiecare persoană să fie, fie „aleasă”, fie „respinsă”. Simplu spus, un Dumnezeu suveran nu are nevoie să eradicheze liberul arbitru de la oameni. Acest punct este foarte frumos învățat în pilda lui Yeshua despre „Marele ospăț” (vezi Luca 14:16-24).

Pe scurt, Yeshua a învățat că va avea loc un mare ospăț, adică, acest ospăț va avea loc. A fost de asemenea cerut ca sala ospățului să fie plină, dar ceea ce nu era obligatoriu este cine avea să fie prezent. Este foarte semnificativ faptul că scopul afirmat al acestei pilde a fost de a oferi o mai bună înțelegere a Împărăției (vezi sfârșitul versetului 15 pentru faptul că, contextul pildei a fost într-adevăr Împărăția lui Dumnezeu). Cu alte cuvinte, am învățat din această pildă că Împărăția va fi stabilită, va fi plină de oameni, dar deși Dumnezeu știe cine dintre oameni vor fi în această Împărăție, fiecare persoană a trebuit să răspundă invitației.

În încheierea secțiunii din Romani, capitolul 11, Pavel face cea mai mare afirmație a sa pentru mântuirea viitoare a Israelului. În versetul 25, vorbește despre o împietrire și orbire parțială care a avut loc în Israel (parțială deoarece au existat evrei care au răspuns Evangheliei în ascultare de-a lungul erei bisericii) și neamurile care vin la credință ca și rezultat al acestui lucru ca un „mister”. Ceea ce cititorul poate fi sigur este aceasta: Dumnezeu este sfânt și neprihănit și este plin de milă. El nu păcătuiește și nici nu-i influențează pe alții ca să păcătuiască. Acesta este Dumnezeu revelat în Scriptură. Acest Dumnezeu are un plan de a crea un popor, adică Israelul care să aducă binecuvântare în lume (mântuirea). Aceasta este esența Legământului Avramic. În final este Mesia Yeshua cel care a intrat în lume prin Israel, Care este singurul care poate media mântuirea atât pentru evrei cât și pentru neamuri. Chiar dacă HaShem a chemat Israelul să fie cel care proclamă acest mesaj al mântuirii, Evanghelia, Israel, într-o mare parte a eșuat în această însărcinare. De ce a eșuat Israel? Răspunsul este păcatul și neascultarea. Păcatul și neascultarea au făcut ca Israel să se împietrească și să devină orb cu privire la Evanghelie. Totuși, Dumnezeu suveran a folosit această cădere a lui Israel ca să se miște printre neamuri.

Pavel afirmă că atunci când plinătatea neamurilor au intrat, atunci HaShem se va mișca, încă o dată ca să întoarcă păcatul lui Israel și „întreg Israelul să fie mântuit”. (vezi Romani 11:25-27). Această frază, „întreg Israelul”, înseamnă că fiecare evreu va fi mântuit? Bineînțeles că nu; așa cum nici fraza „plinătatea celor dintre neamuri” nu înseamnă că fiecare persoană dintre neamuri va fi mântuită. Ideea exprimată este aceea că Împărăția va fi populată de un număr mare (pe care nici un om nu o poate număra) de oameni din toate națiunile, triburile, și limbile. Cu alte cuvinte, nimeni nu va putea spune că Dumnezeu iubește o națiune mai mult decât pe altă națiune. Va fi cel mai evident că dragostea lui Dumnezeu și dorința Sa ca toți oamenii să vină la mântuire și să accepte Evanghelia prin credință a fost intenționată pentru toți oamenii, indiferent de naționalitate, rasă, limbă sau orice altă distincție. Va fi mai evident că Israel a fost într-adevăr instrumentul pe care HaShem l-a folosit în ascultarea sa, și chiar în neascultarea sa, pentru a aduce totul la împlinire. Acest punct este puternic atestat de Romani 11:29.

„Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.”

ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλήσις τοῦ θεοῦ.

Acest verset face clar faptul că HaShem într-o manieră suverană a echipat Israelul (darurile) și a chemat Israelul să fie folosit într-un mod major în a stabili Împărăția Sa. Cuvântul "ἀμεταμέλητα" atestază faptul că nimic nu va

schimba acest lucru. Probabil că teologii Înlocuitori ar fi bine să acorde o atenție apropiată acestui verset și semnificația cuvântului "ἀμεταμέλητα". Acest cuvânt apare și în Evrei 6:17-18 vorbind despre ceea ce este de neschimbat. Contextul acestei afirmații este faptul că Dumnezeu nu poate minți. Este, de asemenea, foarte important să vedem contextul pe care Pavel îl folosește în acest verset. Pentru versetul anterior, pe care l-am ignorat până acum, Pavel scrie:

„Potrivit Evangheliei, vrăjmași de dragul vostru; dar potrivit alegerii, iubiți de dragul Patriarhilor.” - Romani 11:28

Toți savanții înțeleg că acest context cere acest verset să facă referire la Israel, adică la poporul evreu, care în mare nu au răspuns în credință planului lui HaShem de mântuire. Așadar, poporul evreu, în ceea ce privește Evanghelia, sunt dușmani. Este foarte deranjat faptul că English Standard Version traduce acest verset astfel:

„În ceea ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu, de dragul vostru. Dar în ceea ce privește alegerea, ei sunt iubiți de dragul părinților lor.”

Fraza „ ai lui Dumnezeu” nu apare în greacă și de aceea nu ar trebui inclus în nici o traducere. Dacă limba sursă nu conține fraza „ a lui Dumnezeu”, atunci de ce ar trebui inclusă într-o traducere? Răspunsul este evident, slujește tendințelor anti-Israel și în mare anti-Semite, a unora dintre cei din Biserică. Chiar dacă John Piper vorbește despre (în articolul său intitulat „Are There Two Wills of God” /Există două voi ale lui Dumnezeu, la care am făcut referire în acest articol) importanța folosirii unei „exegeze cu atenție” pentru a ajunge la mesajul corect al unui text biblic (vezi pagina unu din articolul lui Piper), dl. Piper, când scrie despre Romani 11:28, folosește ESV și spune:

„Deoarece versetul 28 spune, acum „ei sunt dușmani”. Versetul 28a: „În ceea ce privește Evanghelia, ei (Israel) sunt dușmani ai lui Dumnezeu de dragul vostru.” Cu alte cuvinte, ei îl resping pe Mesia al lor și astfel se pun împotriva lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce Isus a spus lui Israel în Ioan 8:42..”

(Din predica și articolul intitulat Israel, Palestina și Orientul Mijlociu, 7 martie 2004, care se poate găsi pe www.desiringgod.org)

Vă rog să observați cum dl. Piper ia o traducere eronată și preferată, eșuând în a face o examinare exegetică a textului, și ajunge la concluzia că evreii sunt dușmanii lui Dumnezeu. Pasajul din Romani 11:28 doar susține că Israel este un dușman al Evangheliei. Mai departe, în ceea ce privește faptul că Piper folosește Ioan 8, el greșete când nu ajunge să arate faptul că există mulți evrei care cred în Yeshua, (vezi Ioan 8:30-31). Evreii care L-au respins în Ioan 8 au fost un grup mic de lideri religioși, așadar, este foarte deplasat să etichetezi evreii ca și

dușmani ai lui Dumnezeu, când de fapt, pasajul pe care-l folosește vorbește de mulți evrei care au crezut în Yeshua.

Faptul că fraza „a lui Dumnezeu” nu apare în text se datorează faptului că acest verset nu susține că evreii sunt oarecum într-un mod unic „dușmanii lui Dumnezeu”, diferit de alți oameni care nu l-au acceptat pe Mesia. Ci mai degrabă, acest verset înseamnă simplu că Israel, adică majoritatea evreilor și iudaismul stau în opoziție mesajului Evangheliei. Ba mai mult, versetul ne reamintește că în ciuda faptului, totuși alegerea lui Dumnezeu a Israelului stă. Ce înseamnă această frază? Anume, că HaShem a folosit poporul evreu într-un mod unic atât în trecut cât va continua să o facă, bazat pe alegerea Sa suverană a lor. Alegerea Sa de a folosi un anumit popor nu a venit la întâmplare. Întorcându-ne la Romani, capitolul 9, exemplul pe care Pavel îl oferă este alegerea lui HaShem bazată pe cunoașterea Sa dinainte, că Iacov va dori și va fi mișcat să răspundă legământului căruia Avraam și Isaac au răspuns de asemenea.

Din nou, pentru teologii reformați, cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu este lăsată afară din ecuație. Faptul că unul ar alege să răspundă revelației divine și ofertei Duhului Sfânt, este o violare a perspectivei teologiei reformate și depravității omului. În următorul articol ne vom uita la doctrinele Harului irezistibil și Depravitatea totală a omului.